

Беседа Епископа Артемија у Недељу 24. по Духовдану 2019. године у манастиру великомученице Марине у Дудовици.

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Ево, браћо и сестре, и ове године Бог је показао милост своју велику на нама да дочекамо овај свети Божићни пост ради припреме за сусрет са Богомладенцем Господом Христом.

Када очекујемо некога велико госта у наш дом ми кућу срећујемо, кречимо, чистимо, доводимо све у ред да би гост када дође, видевши све уредно, ушао у нашу кућу, да не би када дође видео унутра запуштеност и прљавштину и нечистоту, окренуо се и отишао. А ми, ми очекујемо ускоро највећег госта Господа Исуса Христа који је из љубави и милости према роду људскоме сишао с неба, постао човек ради спасења нашега. За тај сусрет ми се припремамо углавном молитвом и постом, зато је света Црква одредила пред овај велики празник пост од шест недеља или 40 дана и зове се мала четрдесетница, за разлику од оне пред Васкрс која је велика четрдесетница.

Господ је рекао једном приликом када је излечио онога младића ђавоиманог, када су га ученици питали: „А зашто га ми нисмо могли излечити“? Господ је одговорио: „Због малOVERја нашега“. Нисте били сигурни у себе, нисте имали поверење у помоћ Божију, а знајте овај зли род се изгони само молитвом и постом. То што је Господ рекао својим ученицима важи и за све Православне хришћане ево већ две хиљаде и више година, и важиће то правило до свршетка света и века. А шта је то род ђаволски, род демонски који се изгони постом и молитвом? Ми не видимо, Богу хвала, да има међу нама онаких као што је онај младић био опседнут ђаволом, али ђаво има и други свој род то су, браћо и сестре, наши греси, наше страсти.

Наша рђава воља и зловоља, то је све оно што ђаво сеје у душу нас Хришћана да би нас прелестио, да би нас преварио и скренуо са правога пута, са пута који води у живот вечни, блажени. А он би хтео да нас сведе на свој пут који води у пакао. Дакле, тај род зли, греси наши, изгоне се из човека молитвом и постом, а пре свега великом и чистом вером, вером оном коју је Господ Христос проповедао, коју су свети апостоли од њега примили и предали својим наследницима и тако та вера се сачувала до наших дана преко нашихи славних и светих предака, преко Светога Саве, владике Николаја, оца Јустина и осталих угодника из рода нашега. Та вера, браћо и сестре, о њој се говори у данашњем Светом Јеванђељу.

Господ идући из града у град проповеда, увек је око Њега било мноштво народа. Сви су желели да Га виде да Га чују, да се науче од Њега. И једном прилази му у тој маси народа један кнез, значи један угледан човек и каже: „имам кћер јединицу која је болесна и на самрти“, не каже доћи да је исцелиш, није изразио молбу никакву, само је изнео обавештење Господу Христу: лежи болесна и на самрти. И гле Господ ништа не одговара томе кнезу, али креће са њим његовој кући. Рекло би се велика вера тога кнеза Јаира и јесте. Он није сматрао за потребно да било шта друго каже сем да изнесе своју молбу кроз то што ће саопштити Господу свој проблем и своју муку. И Господ се одазива на ту његову нечујну молбу и молитву. Креће са њим да његовој кћерки помогне, а маса народа око њега са свих страна. У тој маси једна жена са још већом вером и још јачом молитвом од ове коју је показао Јаир. Жена која је боловала дванаест година од течења крви. Потрошила сво своје имање на лекове и лекаре и ништа јој нису могли помоћи. Чула је она за Господа Христа, знала је ко је он, али се таква није усудила да дође пред Њега, да клекне и да затражи исцељење.

Она је веровала свом душом својом и нема сумње молитва је била у срцу њеном, али је нигде није изговорила нити пројавила, него је мислила: „Само ако се дотакнем хаљине Његове, оздравићу“. И у то маси народа, она успева да приђе и да се дотакне хаљине Христове, и Господ стаде и пита: „ко се то дотаче Мене“? Народ и ученици његови, мало изненађени, зачуђени, одговарају учитељу: „Па толики народ око тебе, сви те гурају, а ти питаш ко ме се дотаче?“ Не, не неко ме се намерно дотаче, јер ја осетих силу да изађе из мене. Жена видећи да се није сакрила како је мислила, улази и каже му да је она та која га се дотакла и зашто. И Господ њој каже: „кћери, вера твоја поможе ти, иди у миру и буди здрава од болести своје.“ Та жена није показала ничим веру своју, али је Господ знао њену душу, њено срце и зато је наградио исцељењем. И Господ наставља даље са народом у Јаировој кући. Окупиле се комшије, пријатељи и већ кукају, ћерка је умрла. Неки су дошли раније и кажу Јаиру не мучи учитеља да долази, она је већ умрла. Тада Господ храбри Јаира па каже: „не бој се, само веруј.“ и оздравиће, устаће. И долази у кућу и каже онде пред народом: „није умрла, него спава“, а они му се почети подсмевати и подруживати, јер знајући да је девојка умрла. Онда Господ истера све из одаје и собе само родитељима девојчиним уђе унутра и рече јој: „девојко устани“, и она устаде, не само оживела, него и оздравела и даде јој родитељима њеним и рече им: „никоме не говорите шта се десило“, зар је могуће то сакрити било? Није било могуће сакрити, сама чињеница је говорила, не мора да говоре родитељи, јер би испало да се они нечим хвале што је велики учитељ дошао у њихову кућу, урадио то и то, не, нека ћуте, а дело је само по себи толико велико да и кад би хтело да се сакрије, није могло да се сакрије.

Ето то је та вера, браћо и сестре, која је потребна и нама, данашњим Православним хришћанима, данашњим Србима у којима је вера у последње време, нарочито у прошлом веку, била и забрањивана и заборављена, неком силом, неком милом, али Богу хвала, народ се наш и враћа вери својој и Цркви својој и ми који смо се овде данас сабрали и цео наш народ треба да ту веру чувамо и негујемо, да је преносимо на наша млађа покољења, на нашу децу, на унучад како би се вера чиста, неокрњена, неупрљана разним јересима и заблудама, него да би се преносила онаква како смо је примили, и тако да буде на спасење и нама и нашим потомцима и нашем народу, и да нас Господ све удостоји да га примимо радосно као Богомладенца од душе своје и срце своје. Да му отворимо врата не само нашега дома, него и нашега срца. Да се он усели у нас и да му у нама буде пријатан боравак, пријатнији него у хладној витлејемској пећини, јер само ако будемо тако живелил и радили, браћо и сестре, онда можемо се надати да се нађемо у Царству небескоме, у Царству Христовоме где се сви светитељи Божији налазе, да и ми са њима и свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. Амин

Нека је срећан и Богом благословен почетак поста, данашње Свето Причешће којим смо се причестили, а и осталима који ће се у току поста припремати и причешћивати, нека Господ благослови сада и увек и векове векова. Амин.